

ОЛЕГ АЙРАНОВ

ИЗБОРИТЕ

chitanka.info

Повечето от войниците не знаят, че макар и временно, поделението за две години официално се води за тяхно местожителство. Тази административна подробност, която тях слабо ги интересува, за други обаче е от огромно значение. По време на избори големите гарнизони с техните многочислени избиратели тежат в статистиката многократно повече от околните села.

Освен наредите този ден целият личен състав бе събран в столовата. Сградата биеше по размерите си ред културни домове в страната. На мащабите ѝ би могъл да завиди дори някой интендант на провинциален театър, тя даже си имаше нещо като сцена с подиум. Високият ѝ таван спомагаше за добра акустика, така че и без микрофон гласовете от сцената се чуваха добре. На подиума един отговорен другар в костюм и вратовръзка обясняваше надълго и нашироко как след успешно спечелените избори шосето, минаващо покрай поделението най-после ще се поправи, тъй важният за отпускарите съботен и неделен график на обществения транспорт ще зачести и как снабдяването щяло да се подобри. Въобще думата „ще“ бе най-често срещаната в тази реч. До края обаче така и не се разбра срещу кой противник трябва да се спечелят тези избори. По-навътре седящите бойци сладко попридремваха, а от правостоящите Яки както винаги практикуваше „медитацията“ си на крака. След като обещаващата розово бъдеще реч свърши, бойците бяха приканени да задават въпроси. Такива естествено нямаше.

Следващите дни политическите занятия изобилстваха от подробни разяснения как протича процесът на избиране и защо у нас той е демократичен, а на запад — не. Избирането на кандидатите могло да става при желание и тайно в специално за това устроена непрозрачна кабина, където избирателят бил насаме със себе си. Който не одобрявал някого от кандидатите, можел да зачеркне името му от бюлетината, но изброените там всичките са надеждни и проверени наши хора, на които всеки съзнателен боец трябва да помогне да спечелят изборите. И така, който е съгласен с всичките изброени, може разбира се да сложи бюлетината направо в плика и просто да я хвърли в урната, нали? Следваше многозначителен поглед...

В съдбоносния за народната република ден на повечето вече им бе писнало да слушат за избори. По радиоуредбата пускаха безспир патриотични, военни и трудови маршове, във войнишката столова по

изключение се белееха покривки, които дежурният по хранителен блок вадеше от склада само за 9-ти септември или при проверка от КСВ-то^[1]. На всяка маса като никога се мъдреха сол, пипер, олио и оцет. Този ден за обяд подадоха кюфтета, за пръв път от клетвата насам.

След обяда столовата бе празнично лъсната. В ъгъла до подиума няколко наредени една до друга маси образуваха изборното бюро. В единия край на тази редица бяха седнали двама старши сержанти. Първият от тях караше избирателите да се разписват по имена в списъка, вторият раздаваше пликите и бюлетините. В другия ѝ край бе поставена урната. До нея стоеше старшината от строева секция, който наблюдаваше пускането на пликите. Малко по-далеч се намираше още една маса за остатъка от изборната комисия начело с Трактора, комуто в качеството на ЗКПЧ се налагаше да наблюдава неотклонно целия процес. Не липсваше и многоспоменаваната тайна кабина, която се намираше... на другия край на столовата, по диагонал. Времето на речите и нравоученията беше минало, в столовата витаеше благоговейна тишина, даже радиоуредбата беше спряла да бълва патриотичната си програма.

Сред първите на опашката, както винаги един до друг, стояха „професорите“. Докато средностатистическият войник гледеше да утрепе двете години служба по възможност спейки, тези двама бойци бяха решили да ги запълнят с приказки. А „да си приказват“ означаваше при тях без точка и запетая. Трети при най-добро желание не би могъл да участва в разговора им, понеже не откриваше дори минимална пауза, през която да се включи.

— И какво сега, вярно ли ще го направиш?

— Защо пък не, нали затова са я турили тая кабина!

— Да не мислиш, че случайно са я курдисали чак на другия край?

— Е, и? Какво от това? Нали все ни приказваха за „тайно“ гласуване.

— Да, бе, да...

— Какво, мислиш, че със заповед ще ме върнат, а?

— Искаш да задраскаш някое име в бюлетината ли?

— Глупости! Кого да задрасквам, аз даже не ги познавам.

— Ама защо тогава ще си слагаш таралеж в гащите?

— Ей така, за ташак...

- Само говориш...
- Да им видим физиономиите, бе...
- Не ти стиска...
- Бас ловим ли?

Когато двата палеца се долепиха един към друг, вече почти им бе излязъл редът. Бойците пред тях съзнателно пъхаха бюлетините в плика, без да ги погледнат още щом им ги връчваха и две крачки по-нататък ги пускаха в урната. Опашката вървеше като по конвейер, но точно пред тях потокът нещо заседна. Пацо, разписал се и получил бюлетината си, объркан се спря. Явно следващата поредна крачка по план се бе изтърколила от паметта му и той безпомощен се оглеждаше някой да го ориентира. Сержантите бяха заболи носове в книжата, затова той се обърна към старшината до урната и смутено се усмихна.

— Бате, абе...

Старшината го беше прихванал с поглед още докато му връчваха бюлетината.

— Какво ме гледаш като влюбена!?! — моментално го емна той, — това отива в плика и пликът влиза тука! — нокът му многозначително потропа по урната.

Пацо с благодарност на лице се отърва от бумагите си и облекчен се потътри навън.

След като първият от професорите послушно си хвърли гласа в урната, другият за момент се спря и обърна глава към кабината със завесите. Извърнал очи отново напред, той се натъкна на втренчения поглед на старшината, който като че ли четеше мислите му. Професорът преглътна. Старшината следеше всяко негово движение подобно пантера преди скок. След миг колебания, сякаш водена от чужда сила, ръката на избирателя в униформа пусна плика през процепа, след което боецът се понесе към вратата, където го чакаше приятелят му.

- На какво се бяхме хванали на бас?
- На нищо.
- Това ли ти беше тайното гласуване?
- Ти да не го взе на сериозно?

Двамата професори отново без точка и запетая се отдалечиха от столовата и така не видяха какво последва там.

Кунчо Манджата го бе хванал съклетът от чакане и беше престанал да следи хода на опашката пред себе си. Опомни се чак когато за своя изненада се озова с хартиите в ръце. Подобно на Пацо и той не можа веднага да зацепи кой беше следващият ход, но вместо да потърси нечия помощ само наведе глава и притвори за миг очи. Изглежда при него алгоритъмът бе надеждно запаметен. Кунчо направи кръгом и с големи крачки се запъти към тайната кабина, за която нееднократно бе говорено в политическите занятия и която беше забелязал още с влизането си.

Старшината се шашна. От Манджата най-малко очакваше такъв номер.

— Кунев? — с невярващ глас промърмори пазителят на урната.

Тихият говор и въпросителната интонация подведоха Кунчо и той може би реши, че само отмятат името му в списъка. Или пък просто не чу. Ни се обърна, нито забави ход, а смело продължи да крачи към кабината.

— Кунееев! — разнесе се из голямата зала мощното фортисимо на старшината.

Минал вече повече от половината разстояние, Кунчо най-послед се спря и учуден се обърна.

Очите на старшината хвърляха искри. Той си пое въздух, за да продължи на същите децибели, но в този момент срещна предупредителния поглед на Трактора.

Последвалото изречение бе в необичайно мецопиано:

— Урната е тука — поясни той и отново потропа по нея. — Това само за сведение... да знаеш.

— Тъй вярно — потвърди Манджата, мигайки, без да помръдне от мястото си с плик и бюлетина в ръка.

Наоколо всичко притихна.

Старшината нямаше повече какво да каже, Трактора като никога се почувства безсилен, а останалият команден състав и бойците просто бяха затаили дъх в очакване. През оградата отвъд шосето едва-едва долиташе празничната духовна музика от най-близкото село, свиреха Дунавско хоро. Иначе карфица да беше паднала, щеше да се чуе.

И в тази напрегната тишина цинтовете на Манджата отново затропаха по цимента. Кунчо повторно бе направил половин оборот и с

равномерни стъпки крачеше към кабината за тайното гласуване и половината полк го следеше със зяпнала уста докато потъна вътре.

Колко време стоя там, как пусна после плика си в урната до старшината и какво още се случи този ден никой не помнеше...

Всъщност така и нищо особено не се случи. Комисията не установи нарушение, броят раздадени пликове и бюлетини отговаряше на броя гласоподаватели по списък, урната с гласовете биде запечатана и предадена, протоколът бе подписан и заверен.

Само старшината от строевата секция тази нощ сънува кошмар: че някой го е поставил до тайната кабина на пост, да я пази от несъзнателни избиратели, но смяната не идва и той като Гюро Михайлов трябва да виси там до следващите избори.

И седмици след това двамата професори, които горчиво съжаляваха за изпуснатото шоу, при посещение на столовата колчем срещнеха Кунчо го дръпваха поверително настрани:

— Кажи сега, Кунчо, как гласува? — искаха всеки път да знаят те.

— Ами, да — отвръщаше Манджата и лъчезарно се усмихваше.

[1] КСВ: „командване сухопътни войски“ ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.